

De gelofte van een Bankier.

Jozef Bikker, de bankier, woonde in een der groote steden in het Noorden van Engeland. Hij werd door zijn stadgenooten voor een rijk en gelukkig lid der maatschappij gehouden. Hij, noch zijn vrouw, werden des Zondags in de kerk ooit gemist. Zij waren altijd trouw te vinden in de gemakkelijke bank met het zachte groene kussen; en als er lijsten voor liefdadige doeleinden rondgingen, zag men steeds hunne namen bovenaan. En toch —! Wel, er zijn van die dingen, die alleen kunnen begrepen worden door bespiegelingen, en die in werkelijkheid heel anders zijn dan zij oppervlakkig schijnen.

Mijnheer Bikkers broeder — een predikant van een naburige stad — merkte eens van hem op: „Jozef vertoont zich als een Christen aan de buitenwereld, maar in zijn eigen huis leeft hij net als een heiden.” En dit was, helaas! maar al te waar.

Dergelijke critiek kwam den bankier nooit ter oore; en ware dit het geval geweest en zulk een oordeel tot hem doorgedrongen, het zou hem alleen verhard hebben.

„Emilie,” zeide de heer Bikker op zekeren mooien lentemorgen tot zijne vrouw, „mijn zuster Henriëtte schrijft mij, dat, nu zij weduwe geworden is, haar inkomen niet meer toereikende is om de vele uitgaven te dekken van een huishouden met zeven jongens en meisjes; en nu stelt zij mij voor, — *stelt voor*, verbeeld u! aan mij, — om Alfred tot mij te nemen, en met hem te doen, alsof hij mijn zoon ware, en hem bij gelegenheid op de Bank te plaatsen.”

„Arme jongen! Ja, zou dat niet jammer voor hem zijn?” zeide mevrouw Bikker. „Ik houd zoo bijzonder veel van Alfred; maar natuurlijk, gij moet daarin beslissen.”

„Dat ben ik ook van plan,” was het antwoord, „gij verbeeldt u toch niet, dat uw al of niet houden van dien jongen eenig verschil zal kunnen maken in mijn besluit omtrent deze zaak, Emilie?”

„Nee Jozef, ik heb geen verbeelding meer . . . , die is reeds lang dood,” zeide zijn vrouw, „maar ik dacht er aan, hoe jammer het zijn zou, als die lieve jongen hier zou komen en bedorven worden. En bovendien, hebt gij er reeds aan gedacht, wat ons dat kosten zal?”

„Ik heb de begroting al gemaakt,” antwoordde Jozef, „maar ik begrijp heelemaal niet wat ge meent. Zullen wij dien jongen hier bederven? Ik zou mij niet kunnen indenken, dat ik *eenig* kind bederven zou en dan wel allerminst zoo'n armen wees.”

Emilie zuchtte en antwoordde niet meer. Haar natuurlijk vriendelijk hart was gegriefd bij de gedachte, dat een kind in deze koude atmosfeer zou moeten leven; en het „bederven,” dat zij vreesde, was niet dat van te veel toegewendheid, maar dat van onophoudelijk aanmerkingen maken, en vitten, het onderdrukken van alle liefde en hoop, door een systematisch en tiranniek toezicht en onrechtmatige achterdocht. Emilie zuchtte weer, zij nam haar handwerk op, en verliet de mooie kamer en haar man. Zij wilde over dit alles eens lang nadenken.

„Zou oom Jozef het goed vinden, mijn jongen, dat gij bij hem in huis kwaamt?” zei mevrouw Webster tot haar zoon Alfred, een paar dagen nadat zij haar broeder Jozef over deze zaak geschreven had. „Als ge daar zijt, moet gij alles doen wat gij kunt, om zijn huis wat op te vroolijken, want naar ik meen is het er dikwijls erg somber; er zijn geen kinderen in huis. Maar vóór alle dingen, mijn lieveling, vergeet nooit, dat ge allereerst

trouw verschuldigd zijt aan onzen Heiland; vraag bij alles wat ge doet: „Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? Leid Gij mij op den rechten weg;” want met zijne leiding kunt ge niet dwalen.”

„Maar moeder,” zeide Alfred, „het zal zéér moeilijk zijn om daar trouw te blijven als Christen. Oom kan zoo vreeselijk driftig worden om niets; b.v. eens, omdat het vleesch een weinig te gaar was, heb ik hem zóó boos zien worden, dat tante huilende van tafel ging en de kamer verliet. Aan den anderen kant is 't ook waar, dat hij dien mooien grooten Bijbel met zilveren sloten aan de kerk cadeau gaf. „Ik wil hem dus niet onderschatten, maar”

„Luister eens,” zeide zijne moeder, „het beste is steeds om, vóór wij ons oordeel vellen over anderen, hen eerst op te dragen aan onzen God, mijn kind. Denk er altijd aan, dat Hij hen liefheeft, dat Hij Zichzelf voor hen gegeven heeft, — en ware het niet zijne genade, die u weerhield, ge zoudt zekerlijk in veel meer zonden vallen, dan hij.”

„Ja, moeder, u heeft gelijk,” zeide de knaap, „ik weet dat alles ook heel goed, maar ik vrees, dat ik er heel weinig naar handel. Ik zal nooit vergeten, dat de Heere Jezus zelfs voor zijn vijanden geleden heeft.”

„En zij voor wie wij in 't gebed gaan,” ging zijne moeder voort, „kunnen wij niet langer als onze vijanden beschouwen, want ongemerkt gaan wij hen liefhebben!”

Een half dozijn vroolijk springende jongens en meisjes stoorden het gesprek; een levendig hongerig troepje was juist van de school thuis gekomen, en zij waren op dat oogenblik niet van plan, door iets hun goeden eetlust te laten verstoren.

„Welnu,” zeide de moeder, „als alle handen gewasschen zijn en alle haren netjes, dan zullen wij aan tafel gaan, want als ik mij niet vergis, is het eten reeds opgedaan!”

„Is het waar, moeder,” zeide Marie, het oudste meisje, toen zij hare portie bijna opgegeten had, „dat Alfred naar oom Jozef gaat? Ik ben blij, dat ik niet in Alfreds plaats ben; hij zal zeker wel ieder uur van den dag beknord worden.”

„Stil, stil kinderen,” zeide mevrouw Webster, „jullie moogt nooit vergeten, dat oom een broeder van je moeder is, en dat God nooit een van zijne kinderen zal zenden naar een plaats, waar zij zijn naam niet verheerlijken kunnen. En zonder strijd wordt ons geloof niet gebouwd. Soms roept onze God ons naar moeilijke plaatsen, en ver weg van onze maagschap in het land der vreemdelingschap, om ons geloof en onze liefde tot Hem te beproeven, om ons zelf te leeren kennen als klein en onmachtig en om ons alzoo meer en meer tot Hem uit te drijven.”

Na tafel kwamen zij allen heel dicht bij hun lieve moeder zitten, de kleinste klom op haar schoot, een ander op de armleuning van haar stoel, en een paar aan hare voeten; zij wisten het allen: hun moeder had nog nooit een besluit genomen, voordat zij in stilte was neergeknield om van haar God wijsheid af te smeeken en Hem, die alle ding regeert, te vragen haar hart alzoo te richten, dat zij mocht leeren alles te doen tot zijne eer, en tot de verheerlijking van zijn naam. En daarom hielden zij allen zooveel van haar.

„O, moeder, wat is u toch een engel,” zeide Marie, „en nu moet u eens niet „neen” zeggen” En de moeder glimlachte, wetende dat woorden soms geheel nutteloos zijn.

't Was een prachtige zomeravond, toen de zon haar laatste stralen wierp op een langen brief, dien Alfred schreef aan zijn moeder, na zijn eersten dag op de Bank te hebben doorgebracht.

Veel vlekken op het vel papier, echter niet veroorzaakt door inkt, vertelden van een hevigen strijd, die in zijn binnenste gestreden werd — *hier zou het nooit zijn „thuis” kunnen worden —, hij zou nooit van zijn oom kunnen houden; en zijn tante, ook zij was zoo ongelukkig!* Alfred had dit juist neergeschreven, toen er aan zijn deur geklopt werd; die ging langzaam open en hij zag tante Emilie.

Zij kwam naar hem toe, knielde bij zijn stoel neer en legde haar hand op zijn schouder. Zij zag hem aan met hare zachte melancholieke oogen en zeide vriendelijk: „Mijn lieve jongen, ik weet dat het hier zoo heel anders is, dan ge thuis gewend zijt; daarom wilde ik zoo gaarne zooveel voor u zijn als maar mogelijk is, want ik heb zéér naar uwe komst verlangd als een heerlijk en goed iets in mijn leven. En omdat ik geen jongens gewend ben, zou ik zoo gaarne willen, dat ge altijd naar mij toekwaamt, als ge denkt, dat ik u niet aardig behandel, hetgeen misschien wel eens zou kunnen gebeuren door gebrek aan wijsheid, doch *nooit* uit gebrek aan liefde.”

De jongen keek op naar die droevige oogen, die nu ver weg tuurden; toen greep hij haar hand, die op zijn knie lag en kuste die hartelijk. „Ik zat juist te bedenken hoe ik het zou moeten aanleggen om hier weg te komen, want ik wilde hier liever niet blijven,” zeide hij; „hoewel ik eerst God had gedankt, dat hij mijne moeder deze uitkomst gaf en mij hierheen bracht. Maar nu wensch ik niet meer weg te gaan, en moeten wij groote vrienden worden, u en ik; ik zal mijn best doen en het altijd voor u opnemen als iemand u maar eenig onrecht aandoet.”

Toen welden er tranen in de oogen van Emilie Bikker, zij nam het hoofd van haar jongen kampvechter tusschen beide handen en kuste hem op zijn voorhoofd: „Dit is het zegel op ons verbond,” zeide zij; „ik beloof u, ik zal dit nooit weer doen, want jongens houden er niet van gekust te worden; maar voor dezen eenen keer kon ik het heusch niet laten.”

Des avonds bij het eten zat Alfred niet meer te beven en te sidderen op het puntje van zijn stoel, zooals de vorige malen, als hij bij zijn oom logeerde; hij was nu opletterend, en keek of zijn oom en zijn tante alles hadden, wat zij behoefden; en toen zijn oom den knecht bekorde over een voetenbankje, dat hem in den weg stond, zeide Alfred: „’t Spijt mij oom, ik heb het voor u neergezet,

meenende u daarmede een genoegen te doen, maar ’t zal niet weer gebeuren;” en daarna lachte hij.

Zijn oom staarde hem verwonderd aan; waar was die jongen zoo flink geworden?

„Die jongen heeft werkelijk geen slechte manieren, vindt ge wel, Emilie,” zeide hij tot zijne vrouw, toen Alfred naar bed gegaan was.

„Neen, Jozef, ik herken in hem een kind van Suze,” was het antwoord.

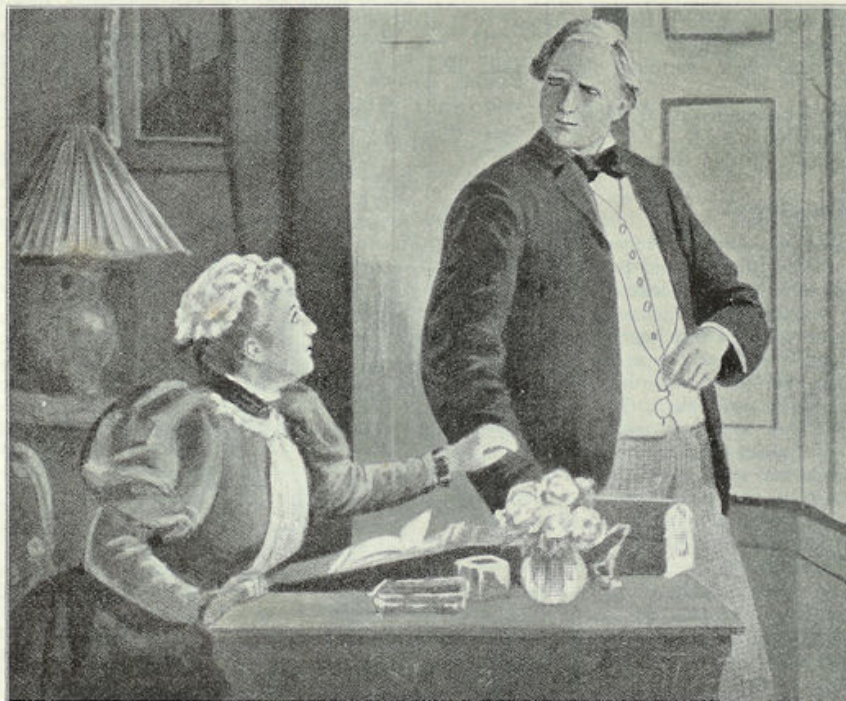
„Ja natuurlijk,” stemde Jozef toe, „alleen kom ik op tegen de wijze, waarop zij hem gevoed heeft — ik weet er geen beter woord voor — met den Bijbel.”

Emilie antwoordde niet één woord. Zij had een vast besluit genomen, toen zij dien avond Alfreds kamer verliet, om voortaan iederen dag door ’t gebed haar God te zoeken, en biddende te lezen in zijn Woord, want, dacht zij, Suzanna mag wel arm zijn naar deze wereld, maar zij heeft, wat ik zoo vreeselijk mis, een onwrikbaar geloof en vertrouwen in Gods liefde en wijsheid.

Onderwijl wreef Jozef de handen en zeide: „Kijk eens Emilie, wij zullen dezen jongeling niet bederven, wij moeten hem harden, en dan hoop ik al dezen godsdienstigen onzin wel uit hem te krijgen.”

Om dit doel te bereiken, werd Alfred van de Bank afgenomen en naar school gezonden, een school speciaal door mijnheer Bikker gekozen, omdat de hoofdonderwijzer „een onverschillige, wereldsche man” was, omdat hij „de moderne ideeën was toegedaan” en „geen godsdienst had.”

Na eenige maanden echter ging die school in andere handen over, en kwam in die van een jongen predikant, die wegens lichamelijke zwakte zijn ambt had moeten neerleggen. Hij en zijn jonge vrouw beide waren zéér godvreezende menschen en trachtten zooveel als in hun vermogen was de honderd en vijftig jongens, die aan hun goede zorgen waren toevertrouwd, niet alleen op te voeden voor dit leven, maar hen steeds te wijzen op het tijdelijke

„Arme jongen! Ja, zou dat niet jammer voor hem zijn?”

en vergankelijke van al dit aardsche. Zij strooiden het goede zaad uit, opdat het vrucht mocht dragen voor het eeuwige leven.

Van den eersten dag af had Ds. De Roode een voorliefde voor Alfred, hij schatte hem verre boven al de andere leerlingen en noemde hem „een jongen naar zijn hart:” nooit bang, vroolijk, vol grappen, levenslustig, de eerste in alles wat sport betrof, en toch daarbij altijd No. 1 van zijn klasse en bovenal was Alfred een door en door godvreezende jongen; hij liet dit in alles blijken.

„Weet ge wat het ergste is, Webster,” zeide Ds. De Roode op zekeren dag, „dat het u in 't geheel geen moeite kost, de beste leerling van de school te zijn.”

„O, dan kent u mij heusch niet, mijnheer,” was het antwoord, „want om u de waarheid te zeggen, ik houd in 't geheel niet van werken, en daarbij heb ik een tong en een humeur, waar ik van oogenblik tot oogenblik op passen moet.”

Daarop zeide de dominé in zichzelf, terwijl hij Alfreds hand schudde, als teeken dat hij wel heen kon gaan: „Wel, dan zijt ge toch een flinker jongen dan ik gedacht had, en is Gods genade grootelijks aan u bewezen.”

(Slot volgt.)

V A R I A.

Japansche spreekwoorden.

Er zijn grijsaards van drie, en kinderen van honderd jaar. De koe graast met koeien, het paard met paarden.

Vragen is slechts voor het oogenblik beschamend; niet-vragen kan het zijn voor het geheele leven.

Men kent den kerseboom aan zijn bloesem.

De muren hebben ooren, de deuren oogen.

Als de vogel opvliegt van het water, maakt hij het niet eerst vuil.

Op stinkende wonden verzamelen zich vliegen.

De hond, die kwispelstaart, wordt door niemand geslagen.

Wie geld steelt, wordt gestraft; wie een land steelt, wordt koning.

De uitstekende paal wordt door de golven geslagen.

Rijkdom is nadeelig voor de wijsheid.

Niet door vragen, maar door vertellen komt men in ongelegenheid.

Eenmaal zien is beter dan honderdmaal hooren.

Goedkoop gekocht is verloren geld.

Het emmertouw doorsnijdt op den duur den putbalk.

Japansche Volkswijsheid.

Als een kat zich poetst, dan komt er regen.

Als men 's morgens bij het uitgaan een priester tegenkomt, is dat een goed voorteken. Een voorteken van ongeluk en ramp is het, wanneer iemand onder het eten zijn eetstokjes breekt; evenzoo, wanneer men op een begraafplaats komt te struikelen. Wie eenmaal niest, zal geprezen worden; wie tweemaal achtereen niest, zal gehaat worden. Niest iemand driemaal achtereen, dan is dat een teeken, dat iemand verliefd op hem is. Groote oorrellen zijn een teeken van wijsheid, groote neusgaten wijzen op een verkwistend karakter; een lange bovenlip duidt op een lang leven. Men moet nooit iemand een kam ten geschenke geven; dat voorspelt twist.

Als iemand niest, dan klopt hij zich driemaal op iederen schouder; dan zal hij niet verkouden worden. Neusbloeden meent men te kunnen stelpen, door zich drie nekharen uit te trekken. Om dieven en booze geesten te weren, hangt men een afbeelding van een zwarten hond buiten; een plakkaat met een zwarte hand beschermt het huis tegen pokken.

Als kinderen kaatsen met vruchten, dan schrikt men ze daarvan af door te zeggen, dat de boom dan in 't volgende jaar geen vruchten zal dragen. Evenzoo vertelt men de kinderen, dat wie met zijn houten hoofdkussen werpt, zware hoofdpijn zal krijgen, en wie 's nachts fluit, lokt daardoor slangen naar het huis!

Pandita Ramabai, de Vriendin der Weduwen.

VIII.

Een ernstig gebed.

„Doe uwen mond wijd open, en Ik zal hem vervullen.”

Ps. 81 : 10.

Enige jaren geleden waren de Europeesche, Amerikaansche en Indische Christenen uit Bombay, Poona en andere plaatsen uit den omtrek gewoon, jaarlijks, en wel bij gelegenheid van het Paascheest, broederlijk bijeen te komen. Een liefelijk tegen den Oosterschen zonnegloed beschermd plekje aarde werd tot vergaderplaats aangewezen. De laatste vergadering vóór het uitbreken van den verschrikkelijken hongersnood, werd in 1896 gehouden. Ramabai, die met een aantal Christen-weduwen tegenwoordig was, schildert de ervaringen, welke ze opdeed, in de volgende woorden:

„Een bijzondere vreugde was het voor mij, met vijftien mijner leerlingen aanwezig te mogen zijn. Deze allen hadden den Heere Jezus als haar Heiland leeren kennen en ook openlijk belijdenis van haar geloof afgelegd. Te midden der vele bezwaren, welke ik in dezen tijd had moeten doorworstelen, was mij de gedachte, dat de Heere mij vijftien onsterfelijke zielen tot geestelijke kinderen had gemaakt, tot een heerlijken troost. Op zekeren morgen, toen mijn blik zich verlustigde in het opgaan der zon, vatte plotseling de innige wensch in mijn ziel post, dat mijn nog in duisternis en doodsschaduw zittende volksgenooten toch de Zonne der gerechtigheid in al haar heerlijkheid mochten zien opgaan. Diepe vrede vervulde in dien tijd mijne ziel en de Geest Gods dreef mij, den Heere in eenvoud te vragen, het aantal mijner geestelijke kinderen toch tot 225 (15 maal 15) te doen aangroeien, en dat wel vóór de eerstvolgende jaarlijksche samenkomst zou plaats hebben. Alles scheen tegen de vervulling dezer bede te zijn. In de eerste plaats bood de inrichting slechts plaats voor 60 à 65 personen; en dan waren er inderdaad slechts 49 aanwezig, van wie in de zomervacantie nog eenigen zouden heengaan. De vooruitzichten waren dus niet schoon. Op de bede, mijn werkkring te verruimen, antwoordde de Heer mij met Jer. 32:27: „Zie, ik ben de Heere, de God van alle vleesch; zou Mij eenig ding te wonderlijk zijn?” En in mijne ziel was een worsteling tusschen het keingeloof, en het hopen op Gods beloften.”

Zooals we zien, verdiepte het innerlijke leven van Ramabai zich hoe langer hoe meer. Hoe meer de Heer haar schonk, hoe meer zij van Hem verwachtte, en met iedere ervaring van de genade Gods wies haar verlangen, dat toch al degenen harer volksgenooten, die Christus hadden leeren kennen, een dieper geloofsleven mochten leeren kennen.

Tegen het einde van het jaar 1896 schreef zij in haar dagboek: „Zes maanden gingen sedert de laatst gehouden paasch-vergadering voorbij, en nog was er geen verandering in de „Sharada Sadan” gekomen. In plaats dat het aantal kweekelingen was toegenomen, was het, tot op 41 geslonken, en de verhooring mijner bede scheen verder dan ooit. Ik wist niets van den hongersnood, die in Midden-Indië was uitgebroken. Eerst in October hoorde ik er van, en tegelijkertijd werd ik overtuigd, dat de Heer mij riep, er heen te gaan om eenige jonge weduwen van den hongerdood te redden. Volle acht weken aarzelde ik het bevel op te volgen; er waren zóó vele moeilijkheden, dat de moed mij ontbrak, de zware taak te aanvaarden. Toen vatte ik de zaak aan, hoewel de noodige ruimte ontbrak en de stoffelijke middelen niet aanwezig waren.”

Naar den mensch gesproken was er voor Ramabai alle reden om voorzichtig te zijn. Menigeen onzer zou gedacht hebben: „Eerst moet God mij het geld geven, en dan zal ik gaan.” Maar de Heer wilde blijkbaar Ramabai's gehoorzaamheid op de proef stellen. Hij had het geld gereed, maar wilde het geloof zijner dienstmaagd beproeven.

Nauwelijks was het bekend, dat Ramabai zich gereed maakte, om naar de het meest door den hongersnood geteisterde provincie te trekken en een aantal daar in ellende verkeerende weduwen naar Poona te brengen of een te Bombay wonend Christen nam de reiskosten voor zijne rekening. Een ander zond honderd ropijen voor de loopende uitgaven. En spoedig stroomden uit de meest verschillende bronnen de middelen, voor het liefdewerk noodig, rijkelijk toe.

L. K.

De gelofte van een Bankier.

(SLOT.)

An het einde van het tweede schooljaar van Alfred vroeg Ds. de Roode den heer Bikker te spreken over zijn pleegkind. De bankier, die zeer nieuwsgierig was, ontbood den predikant reeds spoedig.

Na eenige oogenblikken over allerhande zaken met hem gesproken te hebben, kwam Ds. de Roode met de eigenlijke zaak voor den dag. „Hooft u eens, mijnheer Bikker," zeide hij, „uw neef heeft een groot verlangen om later predikant te worden, en werkelijk, ik zou geen jongen beter geschikt weten voor deze studie, dan onzen Alfred. Zoudt u hiervoor uwe toestemming niet kunnen geven?"

Op 't hooren van deze laatste woorden werd de bankier rood van drift, en zeide woedend: „Nee zeker niet, maar iets anders is, dat ik den jongen dadelijk van onder uw verderfelijken invloed zal wegnemen; hij zal geen dag langer school gaan, hij zal dadelijk hier aan de Bank zijn werk beginnen. En ik verzeker u hier, dat zoo Alfred het ooit mocht wagen in zijn verder leven er op terug te komen of zich te beroepen op zijne familie, zijne vrienden, op God of op zijn Woord, dat ik hem op staanden voet voorgoed mijn huis zal doen verlaten."

De predikant stond ontroerd den heer Bikker eenige oogenblikken aan te staren, en toen zeide hij: „Ik dank u, mijnheer Bikker, dat u mij herinnerd hebt aan een plicht, dien ik tot nog toe vergat. Ik schaam mij over mijne nalatigheid. Maar van af dit oogenblik zal ik niet nalaten voor u te bidden tot God, opdat Hij u genadig zij, en Zich over u erbarme en u tot een van zijne kinderen make." Hij boog zich, nam zijn hoed van den grond en verliet het huis.

Jozef Bikker ging aan zijn schrijftafel zitten, om aan zijne gedachten den vrijen loop te laten en zeide: „Ja, ik begon werkelijk van den jongen te houden, maar ik zal toch doen zooals ik daareven zeide. Als hij weerbarstig is en zich tegen mij blijft verzetten, blijft hij geen dag langer in mijn huis. Ofschoon, ik moet het in mijn binnenste erkennen, ik ken niemand in de geheele wereld, die betere beginselen heeft dan hij!"

Daarna ging hij naar beneden en vond zijne vrouw bij de theetafel; hij ging bij haar zitten om haar deze zaak mede te deelen en eindigde met deze woorden: „'t Zou mij werkelijk spijten van den jongen te scheiden, want inderdaad hij vervroolijkt menigmaal mijn leven."

„Ach, Jozef," zeide Emilie, „indien gij dezen jongen wegneemt, dan sluit gij uit mijn leven den eenigen lichtstraal van hoop en van levensgeluk; ik houd zooveel van dien jongen alsof hij mijn eigen zoon was."

Na deze gebeurtenissen werd Alfred van de school genomen en weder op de Bank geplaatst. Maar eerst na een zeer harden strijd van binnen, en zeer vele overredende brieven van zijne moeder, was hij er toe gekomen om in deze zaak te berusten en te gelooven, dat dit het beste was, want, zooals zijne moeder hem schreef, was het toch eigenlijk waar en goed. Dit gevoelde hij.

„Verblijd u mijn jongen in Gods wil voor het heden, gij kunt niet weten tot welken arbeid Hij u morgen roepen zal. Deze onderwerping aan zijnen wil kan ten gevolge hebben, dat Hij u spoediger dan gij het verwacht, den wensch van uw hart wil schenken. Dit is misschien een tijd van voorbereiding en Hij zal u beproeven misschien zelfs door het vuur! Maar gij moet gehoorzamen."

En met deze gedachte in het hart, begon Alfred zijn nieuwe leven. Al heel spoedig ontdekte hij, wat zijn

terugkeer voor zijne tante was, zij leefde als 't ware geheel op, en Alfred zag, dat hem een heerlijke taak voor het heden was toevertrouwd.

„Zou ik u misschien mogen vragen welk gedeelte van uw Bijbel ge op 't oogenblik aan 't lezen zijt, mijn jongen?" vroeg de eenzame vrouw hem op zekerden dag.

„Ik ben midden in het Evangelie van Johannes, ik heb mijn eigen stille oogenblikjes, dan zonder ik mij af met mijn God. Wat zou het heerlijk zijn, tante, als u en ik dat samen konden doen. Zou u niet 'smorgens vroeg vóór het ontbijt op mijne kamer kunnen komen?"

Verlicht als door een zonnestraal van een wolkenloozen morgen glansde haar gezicht, toen zij hem antwoorde: „Mijn jongen, dit is een gedachte, die God zelf in uw hart moet gelegd hebben. 't Is iets waar ik reeds zoo héél lang naar verlangd heb, ... ja, van af den eersten dag, dat gij hier in huis kwaamt. Want in dit afgeloopen jaar heb ik den Heer Jezus leeren kennen als mijn Heiland, mijn Zaligmaker, doch ik weet nog niet, hoe ik moet leven om Hem te volgen, en dit zal Hij mij bekend maken door de menschen, die Hij in mijne naaste omgeving plaatste. Ik weet dat ons uurtje van afzondering daar grootelijks toe zal bijdragen." En rijkelijk werden deze uurtjes, waar geen van de twee ooit ontbrak, aan beider hart gezegend, ook daar was het merkbaar, dat Hijzelf onzichtbaar tegenwoordig is, waar twee van zijne kinderen in zijnen naam vergaderen.

Op zekerden morgen, juist toen Alfred zijn Bijbel opensloeg om zijn tante voor te lezen, hoorden beiden een plotseling afgebroken kreet, komende uit Jozefs slaapkamer. Zij schrikten op en snelden naar de plaats vanwaar het geluid gekomen was. Daar vonden zij Jozef half aangekleed dwars over 't bed liggen, zijn gezicht verried den grenzelozen angst, die zich van hem meester maakte. „O, Jozef, wat is er gebeurd?" riep zijne vrouw, doch die vraag bleef onbeantwoord, haar man was stom en zijn rechterzijde geheel verlamd. De dokter, die dadelijk gehaald was, constateerde een beroerte, waardoor deze verlamming ontstaan was.

En zoo lag Jozef weken lang voor de poorten des doods; hij wist heel nauwkeurig alles wat er om hem heen geschiedde, doch kon geen woord spreken en geen gedachte of vraag, die in hem opkwam, neerschrijven. Menigmaal maakte hij een wonderlijk geluid — altijd hetzelfde — maar zijne vrouw en Alfred begrepen eerst veel, veel later, dat hij dan trachtte het woord „God" te zeggen. Hij was alzoo in zich zelve opgesloten; hij zou leeren wat zijn God hem te zeggen had in deze bittere verlatenheid en vreeselijke zielsangsten. Telkens verlangde hij zijn neef te vertellen, dat zijn gelofte dwaas en goddeloos geweest was, dat hij er zielsberouw over had, en dat hij den jongen geheel vrij wilde laten, ja zelfs verlangde, dat hij zijn oom zou voorlezen uit dien Bijbel, dien hij zoo gesmaad had.

Indien Alfred maar niet de Bank zou willen verlaten, want daar was hij zulk een groote zegen geweest. Doch zijne spraak was van hem gegaan en hij moest nu in stilte neerliggen. Op zekerden dag gaf Alfred zijn oom een potlood in de linkerhand, en zeide: „Oom, u moet eens probeeren met de linkerhand te schrijven, misschien gaat dat wel, u zult waarschijnlijk wel eens iets te vragen of te zeggen hebben." Niet dan met grootte moeite schreef de gedeeltelijk verlamde man een paar bijna onleesbare woorden, die Alfred langzaam en met veel moeite ontcijferde.

Tranen vloeiden over zijn wangen, toen hij eindelijk las: „Vergeef! — en verlaat mij niet! — lees mij voor uit uw Boek, bid voor mij."

Alfred gevoelde hoe al het verdriet en de strijd van de laatste jaren van zijne schouders gleden. Hoe slecht was het van hem geweest zich tegen Gods wil te verzetten. Zijn hart ging uit tot zijn oom en van af dat oogenblik had hij zijn oom lief, want hij gevoelde, dat God hem hier gebruiken wilde om een afgedwaald schaap tot de kudde terug te brengen.

Iedereen heeft een eigen taak, klonk het in zijn bin-
neste, en hier heb ik de mijne.

De ziekenkamer werd allengs de vergaderplaats, waar
drie harten hun God ontmoetten en wiesen in 't geloof,
en zij werden meer en meer verzekerd van zijne liefde
en genade jegens hen.

Langzamerhand kwam ook de spraak gedeeltelijk terug,
de verlamde tong deed weder haar werk, en het ver-
bijsterde verstand werd dag aan dag helderder, en toen
bemerkte men, dat hier ook een ziel was wakker geschud,
en dat Jozef Bikker in 't Koninkrijk van God het kleine
kindeke was gelijk geworden.

Zes jaren later vinden wij hem terug. Hij is een vrien-
delijke oude man geworden, in een rolstoel. Naast hem,
wandelt zijn vrouw, nu zóó gelukkig en vroolijk, dat zij
door hare nichten en neven „tante Zonneschijn" genoemd
wordt. Zij zijn op weg naar de kerk, waar de jonge
dominee Alfred Webster zijn intreepreek zal houden.

„Ik gevoel mij dichter bij mijn God dan ooit, of God is
mij nader dan ooit te voren," zeide Jozef met zijne
gebreklike spraak. „Welk een zalig gevoel komt over mij."

Toen zij in de kerkbank gezeten waren, boog hij het
hoofd diep, en bad zóó lang, dat niemand begreep waarom
hij niet meezong zooals gewoonlijk. Zijn vrouw stootte
hem even aan, maar dezen wenk beantwoordde hij niet.
Zij richtte zijn gebogen hoofd omhoog, juist toen de predi-
kant den tekst las — „Komt tot Mij" en toen zag men
dat Jozef Bikker, eens bankier, en later een eenvoudig
Christen, aan deze roepstem had gehoor gegeven, en was
heengegaan om bij Christus te zijn!

Tusschen zijne verzegelde papieren vond men ook een
brief aan zijne vrouw, in bijna niet te lezen schrift. Die
luidde aldus:

„Mijn slechte gelofte!

Niettegenstaande ik niet wilde, heb ik toch God leeren
kennen. Hij heeft zijne straf gezonden, de tong waarmede
ik sprak en de hand die mijne woorden kracht bijzette,
heeft Hij geslagen. Doch ik heb mijn Verlosser gevonden
en nu is mijn gelofte: dit laatste deel van mijn ellendig
leven Hem te wijden, en zoover als mogelijk is, weer te
vergoeden, waar ik vroeger benadeeld heb. En laat dan
mijn leven mogen getuigen, dat, wat wij ook beramen, en
hoe wij ook tegenstaan, Gods wil toch de eenige wet is,
en dat die zal geschieden op deze aarde gelijk in den
hemel. Ik ben stervende getuige van deze waarheid."

't Is niet heel lang geleden, dat de bankier de poorten
des lichts is binnengetreden, en zijn naam wordt nog
steeds genoemd als van iemand, dien de hand Gods in
liefde sloeg. Alfred en tante Emilie met Susanna, de
geliefde moeder van den predikant, wonen allen in dezelfde
stad. Zij houden de laatste gelofte van den Bankier in
gedachtenis en vervullen die met liefde.

Vrij naar het Engelsch.

P. B.

V A R I A.

Een oorvijs.

Koning Friedrich Wilhelm IV liet een theologische school
bouwen en gaf daarvoor een tuin in de Oranjestraat. Met
den superintendent Hoffmann bezocht hij de plaats en gaf
hij zijn aanwijzingen. „Die daar," zei de koning, wijzend op
een volstrekt niet mooien boom, „moeten ze laten staan." De
boom stond echter zeer in den weg, en meermalen verzocht
Hoffmann hem te mogen laten vellen. Steeds werd dat
echter geweigerd. Eindelijk vroeg Hoffmann: „Hoe kan Uwe
Majesteit toch zulk een voorliefde hebben voor zoo 'n leelijke
boom?" De koning keek hem strak aan en zei: „Mijn beste
Hoffmann, onder dezen boom heeft mijn tante mij eens een
duchtige oorveeg gegeven. Ik had die noodig en het heeft
mij geholpen. Daarom geen woord meer over dien boom."

Een mensch is sterker dan een olifant.

In het welbekende circus van Barnum en Bailey heeft men
een krachtmeter gebruikt om te weten te komen, hoe sterk de
verschillende trekkieren waren. Een gewone krachtmeter be-
staat uit een sterke veer, die gespannen wordt door het
trekken. In dit geval had men die inrichting eenigszins ge-
wijzigd. Bij een krachtmeter toch spannen dieren nooit hun
uiterste kracht in; de teleurstelling, dat ze toch niet van de
plaats komen, doet hen aanstonds alle inspanning opgeven.
Daarom had men hier vóór den krachtmeter nog een veeren-
toestel geplaatst, waaraan de dieren met sterke inspanning
trokken en waarbij ze een paar Meter vooruit kwamen. Hier-
door geprikkeld trokken ze met alle kracht aan den kracht-
meter, zoodat men de volle kracht kon meten. En daarbij is
gebleken, dat van alle trekkers het paard het sterkste is;
onmiddellijk daarop volgt de man, daarna de kameel en aller-
laatst de olifant. Een paard van 720 K.G. trok 843.75 K.G.;
een man van 67.5 K.G. trok 79.75 K.G.; een kameel van
810 K.G. bracht het slechts tot 618.75 K.G. en een olifant
van 5400 K.G. kon niet verder komen dan tot 3937.5 K.G.
Schijnbaar was dat de grootste kracht, maar 't was ook het
grootste dier. Vergeleken met het gewicht had het paard per
K.G. een kracht van 1.172 K.G., de man 1.166 K.G., de
kameel 0.764 en de olifant 0.729 K.G. Een bijzonder
sterke man was het niet, want men liet vijftig man tegelijk
trekken, wier gemiddeld gewicht en gemiddelde uitwerking wij
meldden.

Nieuwe muilen.

Niet voor de voeten, maar voor den wagen. Gelijk men
weet, is de muilezel het kind van een paard en een ezelin.
Over 't algemeen bezit hij de goede, en mist hij de kwade
kenmerken van zijn beide ouders. Men kan tegenwoordig in
Hamburg bij den bekenden wilde-beesten-handelaar, Karl Hagen-
beck nieuwe muilen bewonderen, de *zebrula's*, nakomelingen van
zebra en paard.

Dat de zebra, het fraai gestreepte eenhoevige dier uit Zuid-
Afrika, niet te temmen was, heeft men lang beweerd, maar
proefnemingen hebben dat tegengesproken. Men rijdt wel met
zebra-spannen. Doch de *zebrula*, de diersoort, waarvan de
eerste geboren is in 1896 in Schotland, schijnt in alle op-
zichten beter te zijn dan zijn ouders. Hij is niet zoo wild
als zijn vader, en niet zoo „zenuwachtig" als zijn moeder. Hij
laat zich gemakkelijk dresseeren, loopt zeer snel, schrikt niet
voor automobielen en eendvogels, en weet in onverwachte
gevallen zich zelf veel beter te redden dan het paard. Dat
laatste heeft hij natuurlijk van zijn vader, die altijd in de
wildernis heeft geleefd.

Over 't algemeen kan men zeggen, dat onze huisdieren
evenals onze cultuurgewassen, langzamerhand minder worden
in hun soort. Alle kweekers en telers hebben dan ook de
gewoonte, nu en dan eens nieuw bloed in te voeren. Daartoe
kopen Spanjaarden en Italianen gedurig Nederlandsche fok-
stieren; daartoe kweekt een boer soms eens een nieuwe aard-
appelsoort door bestuiving van de bloem der eene soort met
stufmeel uit een andere.

Diezelfde gedachte heeft geleid tot het kweken der *zebrula's*.
Door de wilde zebra komt er eens nieuw bloed in het paardenras.
De zebra zal wel, evenals alle kruisingen onder de dieren,
onvruchtbaar zijn. Muilezels hebben geen nakomelingen. En
daaruit blijkt, dat wel nieuwe individuen kunnen worden
gekweekt, maar geen nieuwe soorten, geheel tegen de theorie
van Darwin. Als deze gelijk had, zou er al sedert duizenden
van jaren een ras van muilezels moeten zijn. Doch dit ras
bestaat niet. God schiep alle dieren naar hun aard.

HUN TROTS.

Ja, zeker, dat is hij met alle recht. Niet slechts is hij wél gevormd en kloek van lijf en leden, maar dat open rond gelaat spreekt van een mannelijk en nobel karakter, die eenvoudige blik van gezonde, nuchtere levensopvatting, en alles in die trekken getuigt van zijn innemenden aard en onbedorven jeugd. *Hun trots*; want hij is hun eenige, en hij zal den naam en de eer van het geslacht bewaren en voortplanten op Gods aardbodem. Wat den naam betreft, dat waarborgen hun, voorzoover menschen zekerheid vragen kunnen, zijn goede gezondheid en zijn sterk gestel, zijn onbevungen gemoed en onbedorven leven, zijn mannelijke kracht en zijn ontvankelijkheid voor het edele en schoone, bovenal de streng zedelijke opvatting van zijn plicht. En voor de eer spreken de noeste vlijt, de betamelijke eerezucht en de vorderingen, die hij boven anderen maakte. Want al vervulde zijn vader tot tevredenheid en onder den lof zijner stadgenooten de betrekking van voorzanger en muziekonderwijzer, en al mocht hij het daarin hooger en verder brengen dan menigeen, ook dan zijn voorvaderen, waaronder de waarneming der bediening als erfelijk geweest was, moeder had beweerd, dat de jongen, om met zijn tijd te kunnen medegaan, een betere opleiding hebben moest. En vader behoorde, ook al wilde hij van de emancipatie*) zelfs liever den naam niet kennen, niet tot dat soort van heeren der schepping en des huizes, die meenen, dat de vrouw uitsluitend aangewezen en geschikt is tot het bezorgen van den dagelijkschen maaltijd, het onderhouden van de kleerkast, de groote en kleine schoonmaak, het opzicht over de kinderen, enz. Neen, hij dankte God, dat zij in alle dingen voor en ook tegenover hem een hulpe was en hij waardeerde en eerbiedigde haar als zoodanig. Wat die emancipatie betreft, hij begreep niets van die moderne kunstenmakerij. Hij vond, dat zijn vrouw niet alleen een eervolle taak had, waartoe hoofd en handen hem geheel verkeerd zouden staan, maar bovendien hielp zij hem nog met raad en daad bij de zijne. En zijn vrouw begreep maar niet, hoe zij het zou kunnen stellen zonder zijn zorgende liefde, zonder die krachtige hand boven haar en dien trouwen steun aan haar zijde en van al zijn bewonderaars was „moeder” nommer één. Een vrouw zich vrij maken? Wel, was zij dan niet vrij, volkomen vrij om haar plichten als mensch en vrouw en moeder te vervullen? En iets anders wenschte zij niet! Zou hij, haar man, ooit getracht hebben, haar die vrijheid te ontzeggen, zij zou het hem zeker te verstaan gegeven hebben, maar immers, zij had van te voren geweten, dat hij het nooit doen zou, dat hij veeleer juist de zedelijke vrijheid in haar waardeerde, welke haar, als sprak het zoo van zelf, altijd drong om met hem te overleggen, hem te raden en dan, wel, dan gezamenlijk met

*) *Emancipatie* wil zeggen: *vrijmaking*. Men stelt het in deze beweging voor, alsof de vrouw eeuwen lang een slavin is geweest en nu van die banden moet worden ontdaan. Gelijke rechten met den man moet zij hebben. En zoo wordt Gods orde omgekeerd en de heerlijke plaats, die de vrouw van God ontvangen heeft, verwisseld met die van den man.

hem, offers te brengen, moeilijkheden te overwinnen en het voorgestelde doel te bereiken, waarna zij elkander dubbel waardeerden temidden van de vreugde over het welslagen. Zoo had hij dan ook gehoor gegeven aan moeders raad om den jongen te laten studeeren. Wat dat beteekende? Wel,..... dat zij haar eau de cologne en pepermunt missen moest, dat de suiker in de koffie alleen gemengd werd, wanneer er bezoek was, dat de japon nog een jaar langer mede moest dan vroeger het geval was; anders niet. En of hij hielp? Nu ja, er gingen soms vier, vijf dagen voorbij, waarop hij geen trek had in zijn glaasje bier, hetwelk hij vroeger dagelijks bij het middagmaal gebruikte, en de sigarenhandelaar wist voortaan precies, wanneer buurman hierover bezoek ontving en dat de tabak van tien stuivers hem nu nog beter beviel dan die van zestien, welke hij vroeger gewoon was, ook al omdat hij er nu minder aan deed. Zóó waren zij er samen gekomen, en als nu het jaar om was en de jongen alweer door zijn examen was en het geld daar klaar lag om de studie te betalen, hoe trotsch waren ze dan alle drie op elkaar en hoe dankten ze God voor en met elkaar!

Buurman zei, dat het zonde was, dat ze een afgod van hun jongen maakten en dat God er wel eens in blazen kon, en..... „Kom, kom, buurman! Heb eerst eens het hout, waarvan men een afgodje maakt — maar uw Willem wil niet werken; van hem kunt ge er dus geen maken! — en laat er dan de suiker en de koffie en de pijp eens voor staan, laat uw vrouw eerst eens wat voor de glazen van de winkelkast voorbijgaan zonder te koopen, en..... tot zoolang de vrees voor het blazen van God tegen 'snaasten afgodstempeltje maar in eigen kastje geborgen!”

Maar als dan de studie afgelopen was en hij zich verpoozen wilde, als hij vaders cello ter hand nam en vaders thema deed hooren, zoo vol, zoo schoon en met een gevoel, alsof hij zeggen wilde: „Mijn beste vader, wat u toen dacht en gevoelde, wat het hart u drong in tonen lucht te geven, dat waardeer, neen, dat gevoel ik ook,” zie dan was het, of de schaduw op Achaz' zonnwijzer nog eenmaal terugging, en zij zich in den gouden tijd hunner eigen jeugd verplaatst zagen; dan was het, of de muren van de huiskamer en van het huis en de wallen van de stad omvielen op het geluid van de cello en zij weder wandelden ginds door de bosschen en aan den oever van het meer, en hoopten en droomden van leven en lieven, van trouw en geluk. En straks, als hij variatiën gaf en phantaseerde, als de uitdrukking van vaders hope en moeders liefde zich huwde aan hetgeen hij zelf verwachtte en gevoelde, als hun illusiën en zijn idealen saamsmolten tot één compositie van de schoonste harmonie, waarin alle dissonanten zich oplostten tot een droom der toekomst, zie, was het dan niet, of op dat dure fundament, dat zij ten koste van zooveel opofferingen gelegd hadden, een kristallen paleis zich verhief, welks grondslag vast in den bodem van het geslacht rustte, maar welks tinne hoog in den nevel van het ongewisse, ja, maar, toch ten hemel zich verhief? Dan blies vader van louter voldoening zware rookwolken over de tafel, en moeder schoof haar arm onder dien van den Cantor en drukte dien zoo vast! Dan blonk hun gelaat van vrede, van dank aan hun God, die hun zoon tot hiertoe bewaarde en zegende bij zijn werk; dan glinsterde hun oog van geluk; de cello gaf liederen der toekomst, zonder woorden maar vol zin, en hun hart sprak:

„Mijn jongen! Mijn trots!”

P. J. K.